

19. 02 4-Б клас (2група) Літературне читання Назаренко Т.В.

Тема. Робота з дитячою книгою «Казки українських письменників»

Мета. Розширити знання учнів про українські казки, казкових персонажів, природи; удосконалювати навички свідомого, виразного читання прозових творів, збагачувати словниковий запас учнів. Розвивати критичне мислення, мовлення, вміння аналізувати, зіставляти, порівнювати прочитані твори, оцінювати вчинки дійових осіб. Виховувати любов до рідного слова, бажання вивчати народну творчість

РОБОТА З ДИТЯЧОЮ
КНИГОЮ
«КАЗКИ УКРАЇНСЬКИХ
ПИСЬМЕННИКІВ»

Уже дзвінок нам дав
сигнал:
Працювати час настав.
Тож і ми часу не гаймо .
Роботу швидше
починаймо.

Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Якщо у вас на
душі похмуро...

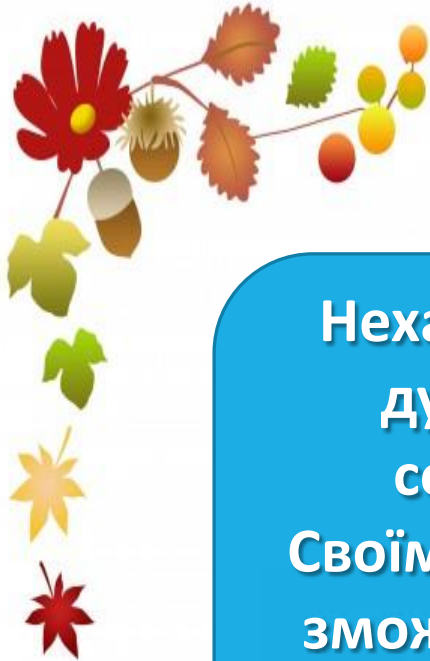
Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Згадайте, що після
дощу часто буває
райдуга!

Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Нехай у вас на
душі буде
сонячно!
Своїм теплом ви
зможете зігріти
своїх друзів!

Цікаві та захопливі пригоди чекають на тебе
в книжках українських письменників
Сашка Дерманського, Лесі Мовчун, Марини
Павленко.

ВИРАЗНЕ ЧИТАННЯ ТЕКСТУ
«КОРОЛЬ БУКІВ АБО ТАЄМНИЦЯ
СМАРАГДОВОЇ КНИГИ» («СОНЯЧНІ
ВІТРИЛА» С.83).

Король буків або таємниця смарагдової книги

— Ласкаво прошу до Печери Понтія, шановні мої, — гречно проказав пугач, коли Джульєтта приземлилася і зсадила зі спини своїх наляканих пасажирів.

— І на чию, цікаво, честь цю печеру так названо? — роззираючись у майже цілковитій темряві, спитав Гаврик.

— На честь її першовідкривача, тобто вашого покірного слуги, — гордо пояснив Понтій. — Років п'ятдесят тому, коли я був ще малим пущівірінком, ми з братами (а нас у матінки було аж восьмеро) любили гратися в піжмурки серед скель. Малі, ми не відали страху, часто гасали неподалік Чорного озера. Яюсь я й надибав цю затишну печерку. Звісно, тут мене ніхто ніколи не міг знайти.

— І що ми робитимемо далі? — спитав Шмигун.
— Для початку давайте познайомимось, —
запропонувала Джульєтта.
— Я Шмигун, — відрекомендувався лепрехун.
— Мене звуть Джульєттою, це ось Гаврик, а це
— Понтій, — сказала дракониця.

— В мене тут є невеличкі запаси хмизу, — завважив пугач. —
Хтось має сірники?

— Я маю, — сягнув до кишені свого поношеного лапсердака
Гаврик.

Бука вправно розпалив багаття. Всі зручно вмостилися довкруг
вогню і, як за командою, вступилися у лепрехуна.

Шмигун зрозумів, чого від нього чекають нові знайомі.

— Триста років тому, — залунала розповідь, — коли я ще був
зовсім хлопчиськом і ще мав на ногах обидва черевики, — він з
сумом поглянув на свою босу ногу, — мені до рук потрапила
одна надзвичайно цінна річ. Ви вже знаєте, про що я кажу...

— І гадки не маємо, шановний, — кинув Понтій. — З цього місця попрошу розповідати детальніше.

— Мені до рук потрапив щоденник Крива...

— Кульгавий Колобок!.. — тільки й зміг лайнутись пугач.

— Я хоч і не дуже цікавився війною, — продовжував Шмигун, — більше грою в цурки-палки, квача чи в ножа, проте знав, що вона скоро закінчиться. Дракони стали подібними до запальничок, яким забракло газу, а сам Крив, хоч і був дуже могутнім чарівником, не міг подолати ворога. Чув я, що хтось із побратимів буки зрадив його, але що сталося точно, не знаю.

Одного вогненевого дня я сидів на даху бабиної клуні й спостерігав за повітряним боєм драконів і відьмаків. Дракони програвали битву: один за одним вони падали, обплутані тросами. Баталія відбувалася над Чорним озером, тому деякі дракони тонули у в'язких обіймах смоли, а деякі — розбивалися об гострі шпичаки скель.

Лише від одного з твоїх, Джульєтто, родичів відьмаки на мітлах відлітали, як горошини від стіни. На тому драконові сидів вершник. Безумовно, він застосовував якісь потужні чари. Та раптом щось трапилося: чари перестали діяти, і Блискавична Ескадра дуже швидко обплутала сміливців павучими тенетами. Останній дракон теж упав.

Цієї миті моя хлоп'яча цікавість перемогла страх, і я кинувся до місця бою.

Побіля самісінької води лежав дракон. Це був Спарт — Хранитель драконів. Його знали всі, а особливо ми, хлопчаки-відчайдухи, що так захоплювалися силою, спритністю й розумом ватажка драконів. Тепер він виглядав переможеним. Підім'явши під себе крило, Спарт лежав у калюжі власної рубінової крові й ледь-ледь дихав.

Поруч лежав Крив — король буків. Навряд чи знайшовся б хтось у Місті — крім всілякої погані, звичайно, — хто б не любив Крива. Він був надзвичайно справедливим королем і великим чарівником. Допоки не з'явився Нарит...

Бука лежав на боці, спершись на лікоть однієї руки, а другою щось писав у зошиті. Побачивши мене, Крив зрадів і погукав до себе.

— Слухай мене уважно, лепрехунику, — сказав король буків, — ти мусиш передати цього щоденника одному буці через триста років. Скоро я віч-на-віч зустрінуся з Наритом. Хоча своєю силу я втратив, та ще не використав Заклинання підсвідомості. І я готовий спрямувати його на ворога. Це заклинання почне діяти через триста років, тому дуже

важливо, щоб ти зберіг щоденника до того часу, коли воно вразить Нарита. Але пам'ятай: мусиш віддати щоденника тільки тому, від чийого доторку чарівна оправа, виготовлена зі шкіри водяного хамелеона, позеленіє.

Потім Крив написав листа й передав мені разом зі щоденником.

— Біжи, малий, — мовив він, — і хай береже тебе Книга.

Триста років я стеріг послання короля буків, закопавши зошита з листом під бабусиною клунею. Коли ж настав час, я дістав щоденника і, ховаючи його, почав ходити скрізь, шукаючи потрібного буку..

Декілька тижнів упертих пошуків не дали результатів. Я відчував, що мною вже зацікавилися крилуни й песиголовці. Потрібно було залягти на дно, щоб не занепастити себе.

Учора я пішов до Марти, щоб перехилити квартиру-другу горохівки. Чесно кажучи, я зневірився у своїх пошуках, був знервований від постійного відчуття, що за мною хтось стежить.

А потім я зустрів тебе, Гаврику. На щастя, зустрів. Ви ж самі бачили, що мене того дня винюхали Наритові лягаві.

— Що ж, — підкидаючи в багаття хмиз, мовив бука, — маємо трохи часу до ранку, маємо щоденник Крива, чому б нам його не почитати.

— Давайте, давайте почитаємо, шановні мої, — погодився Понтій, — бо якщо мене не підводить моє “третє око”, то в тих записах має бути дещо цікавеньке...

ОБГОВОРЕННЯ ЗМІСТУ ТВОРУ «КОРОЛЬ БУКІВ АБО ТАЄМНИЦЯ СМАРАГДОВОЇ КНИГИ»:

1. Які герої діють у творі?
2. Де опинилися герої твору?
3. Хто розповідає історію таємничої смарагдової книги?
4. Коли відбуваються події, про які розповів лепрехун Шмигун?
5. Кого зустрів малий леприхун на місці бою?
6. За якою ознакою лепрехун має знайти майбутнього господаря щоденника?
7. Що вирішили зробити герої твору?

Опрацювання тексту
«Хатка для Нехайка (Н е д б а л а казка,
перемотана Ялосоветою з уст однієї дуже
охайної дівчини)» с. 88 («Сонячні вітрила»).

Перегляд аудіоказки (Джерело: канал «Матусина казка»)

Обговорення змісту твору «Хатка для Нехайка за питаннями:

1. Чи ретельно ставилися Софійка до прибирання в хаті?
2. Розкажи, як Софійка виростила Нехайка?
3. Опиши Нехайка і його братиків: зовнішній вигляд, де вони живуть, чим живляться, чого бояться?
4. Коли дівчинка вирішила змінитися і почала ретельно прибирати?
5. Які домашні обов'язки є в тебе? Чи ретельно ти їх виконуєш?

ЩИРО СПОДІВАЮСЬ, ЩО
ПРОЧИТАНІ УРИВКИ
СПОНУКАТИМУТЬ ВАС ПІТИ ДО
БІБЛІОТЕКИ ТА ПРОЧИТАТИ ТВОРИ
ВІД ПОЧАТКУ ДО КІНЦЯ

- Сьогодні я прочитав (ла) про...
- Було цікаво дізнатися...
- Було складно...
- Я зрозумів(ла), що...
- Тепер я зможу...
- Я навчився(лася)...
- У мене вийшло...
- Я зміг (змогла)...

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

«Сонячні вітрила» виразно
читати с . 83-92
Виконати тестові завдання на
с. 93

Роботу надсилайте на платформу Human, або електронну пошту tnazarenko544@ukr.net

Бажаю успіхів!